

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa K. Z.
przeciwko Akademii Rolniczej w K.
o przywrócenie do pracy i zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 grudnia 2008 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 28 lutego 2008 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 1.410 (tysiąc czterysta dziesięć) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w K. w sprawie K. Z. przeciwko Akademii Rolniczej w K. o przywrócenie do pracy i zapłatę wyrokiem z 28 lutego 2008 r. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego z 17 kwietnia 2007 r.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącej uzasadnił tym, że sprawa niniejsza dotyczy rozwiązania stosunku pracy z mianowanym nauczycielem akademickim, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, w związku z otrzymaniem przez tego nauczyciela dwukrotnej, negatywnej oceny, o której stanowi przepis art. 104 ustawy z dnia 12 września

1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. z 1990 r. Nr 65, poz. 385 ze zm.). Stosownie do tego przepisu, kryteria oceny i tryb oceniania nauczycieli akademickich określa statut uczelni. Tym samym przepisy statutu uczelni wyższej zatrudniającej nauczyciela akademickiego uznać należy ponad wszelką wątpliwość za źródło wewnątrzzakładowego prawa pracy w rozumieniu art. 9 § 1 k.p. Oznacza to, że każdy sąd drugiej instancji ma obowiązek zapoznać się z tego rodzaju źródłem prawa pracy. W sprawie niniejszej istnieje uzasadniona wątpliwość co do tego, czy w ogóle, a jeżeli tak, to w jakim zakresie i w oparciu o jakie źródła, Sąd Okręgowy w K., jako sąd drugiej instancji, zapoznał się z treścią statutu Akademii Rolniczej w K. Aby przekonać Sąd Najwyższy, że powołana okoliczność ma znaczenie w kontekście wyniku sprawy, pełnomocnik skarżącej zwraca uwagę na unormowanie zawarte w § 101 ust. 1 statutu strony pozwanej, w którym znalazł się zapis, iż dla przeprowadzania okresowej oceny pracowników posiadających tytuł naukowy lub stopień doktora habilitowanego Senat powołuje komisję z grona pracowników z tytułem profesora, zatrudnionych na uczelni. W momencie, gdy zapis ten skonfrontuje się z treścią znajdujących się w aktach sprawy protokołów z posiedzeń Komisji Senackiej, na których dokonano istotnych dla sprawy ocen powódki, to okaże się, że zachodzi pytanie, kto z obecnych głosował w przedmiocie oceny powódki i ile spośród osób, które wzięły udział w głosowaniu posiadało tytuły profesorskie.

Zdaniem Autora skargi kasacyjnej przedstawione wyżej wątpliwości przekonują o zasadności przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej opartej na podstawach procesowych obejmujących zarzut orzekania w oparciu o niepełny materiał sprawy.

W wypadku natomiast przyjęcia, iż treść statutu, jako wewnątrzzakładowego źródła prawa pracy była znana Sądowi Okręgowemu, należy przedstawione wyżej wątpliwości uwzględnić jako projekcję zagadnień prawnych, jakie należy rozstrzygnąć badając materialnoprawne podstawy skargi kasacyjnej. Na gruncie przedstawionego stanu faktycznego i prawnego należy bowiem rozważyć, czy uczestnictwo w głosowaniu nad oceną nauczyciela akademickiego osób nieuprawnionych (nie spełniających wymogów statutowych) decyduje o nieważności oceny czy też powoduje inny skutek. Należy dalej rozważyć, czy

określona wada oceny zachodzi już w przypadku uczestnictwa w głosowaniu jednej tylko osoby nieuprawnionej, czy też dla zaistnienia istotnej wady wymagany jest taki udział osób nieuprawnionych w głosowaniu, by wykluczone było przyjęcie uchwały głosami uczestniczących w głosowaniu osób uprawnionych. Należy wreszcie zastanowić się na kim, wobec braku danych imiennych o osobach uczestniczących w głosowaniu, spoczywa ciężar dowodu w zakresie wykazania prawidłowości dokonanej oceny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, względnie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeśli zachodzi nieważność postępowania lub jeśli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniesiona w sprawie skarga nie spełnia żadnej z tych przesłanek.

Należy uznać, że jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano: (1) „zasadność przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej opartej na podstawach procesowych obejmujących zarzut orzekania w oparciu o niepełny materiał sprawy”; (2) występowanie powołanych wyżej istotnych zagadnień prawnych.

Co do pierwszej przesłanki, to przyjmując, że w istocie wnoszący skargę kasacyjną ma na myśli to, że jest ona oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to „oczywista zasadność” w rozumieniu tego przepisu w sprawie nie występuje. Oparcie skargi kasacyjnej na przesłance wynikającej z art. 398⁹ § 1 pkt 4, jest możliwe tylko wówczas, gdy już na pierwszy rzut oka podstawy wskazane w skardze zasługują na uwzględnienie, to jest, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01,

Orzecznictwo Sądu Najwyższego Zbiór Urzędowy Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych, 2004 nr 6, poz. 100).

Jeśli chodzi o występowanie w przedmiotowej sprawie - zgodnie z opinią Autora skargi kasacyjnej - istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 k.p.c., to Sąd Najwyższy przyjmuje, że istotne zagadnienie prawne występuje, gdy istniejące w rozpoznawanej sprawie zagadnienie prawne ma znaczenie dla rozwoju prawa lub ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania innych podobnych spraw. Powołanie się w skardze kasacyjnej na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga od strony skarżącej sformułowania tego zagadnienia, wykazania jego istotności oraz nadania mu charakteru prawnego przez przytoczenie przepisów, w związku z którymi powstało. W przeciwnym bowiem razie zagadnienie nie jest zagadnieniem prawnym. Pełnomocnik skarżącej nie wykazał, że przedstawione przez niego zagadnienia prawne uzasadniały przyjęcie skargi ze względu na publicznoprawne funkcje skargi kasacyjnej, względnie potrzebę ujednoczenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji. Tak określony cel skargi kasacyjnej wynika nie tylko z tradycji procesu cywilnego i szczególnej konstrukcji tego środka odwoławczego, ale przede wszystkim z ustrojowej, konstytucyjnej funkcji Sądu Najwyższego, którą stanowi sprawowanie nadzoru nad działalnością wszystkich innych sądów, a także zapewnianie prawidłowości oraz jednolitości wykładni prawa i praktyki sądowej. W istocie kwestia wskazana przez wnoszącego skargę jako zagadnienie prawne nie jest zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz zmierza do wyjaśnienia skonkretyzowanego i zindywidualizowanego problemu, istotnego jedynie dla skarżącego. Istotne zagadnienie prawne musi mieć generalny i abstrakcyjny, ale zarazem realny (rzeczywisty) charakter; nie może więc być doniosłym jedynie dla indywidualnej i konkretnej sytuacji występującej w sprawie objętej skargą kasacyjną (zob. np. postanowienie SN z dnia 16 września 2002 r., I PKN 691/01; postanowienie SN z dnia 20 listopada 2003 r., I PK 436/03; postanowienie SN z dnia 18 marca 2004 r., I PK 625/03).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ k.p.c.

